

HET MEISJE
DAT EEN
PANTER
KWIJST WAS

KAART van SERENDIB

*Voor mijn nichtjes,
Simra, Naadira, Salma, Zahra,
Zamra, Zaeema, Nabeeha, Heba*

*En mijn neefjes,
Waleed en Yussof*

Hoofdstuk een

Selvi fronste toen de man zijn pijl-en-boog richtte en op iets in de bosjes schoot. Ze hurkte en bekeek hem vanuit haar schuilplaats. Waar jaagde hij op?

Een fluitlijster in een boom boven hem liet zich horen en vloog donkerblauw fladderend weg. De man draaide zijn lichaam een beetje, alsof hij een bewegend doelwit volgde. Met een half dichtgeknepen oog volgde hij de lijn van de aangetrokken pijl. Naast hem, verborgen achter de bomen, keken twee andere figuren zwijgend toe.

Ver boven hem in de bergen dook Selvi nog iets verder in elkaar. Wat ging er gebeuren? Ze kende de man met de pijl-en-boog vaag van gezicht. Jansz was een grote man met een flink hoofd en slechte tanden, en hij en zijn twee metgezellen stonden bekend als herriescoppers. Als Selvi's moeder hier was, zou ze zeggen dat ze bij hen uit de buurt moest blijven.

Vanaf haar uitkijkpunt kon Selvi de hele bergketen overzien. Rondom haar verrezen in nevel gehulde heuvels van verschillende hoogtes, bedekt met een dichte wildernis waar hier en daar een kale rots doorheen stak. Hoge eucalyptusbomen groeiden als pijlen op de hellingen; hun zachte, kalmerende geur werd meegevoerd door de bries. Rechts van haar strekte een vlakte van fluweelachtig gras zich naar het zuiden uit.

De man slaakte een boze kreet en liet zijn boog zakken. Hij liep naar de andere mannen onder de bomen. Waar hij ook op had gericht, het was nu weg.

De stemmen van de mannen dreven omhoog, het klonk alsof ze een levendig gesprek voerden. Selvi rende lichtvoetig naar de andere kant van de berg; haar enkelbandjes rinkelden zacht. Als ze niet te veel lawaai maakte, zouden ze haar niet zien of horen. Ze zou aan deze kant de berg afdalen, weg van de mannen.

Selvi klom langs de kale rotsen omlaag. Ze was hier

goed in. Zelfs in de gevaarlijke beklimmingen die niemand anders kon doen. Ze was klein en licht, en dat hielp haar bij de afdaling.

Ze had geleerd om op instinct te klimmen; ze tastte het door de zon verwarmde oppervlak af met haar voeten en armen en gebruikte elk houvast om naar beneden te komen. Ze wist aan welke ranken ze zich kon vasthouden, welke varens haar gewicht het beste konden dragen. Haar tenen kromden zich in het gebladerte en grepen zich vast, even behendig als de ceylonkroonapen die hier door de bomen slingerden.

Ze was halverwege de rotswand toen een beweging haar aandacht trok. Ze pauzeerde en keek omlaag. Een pol narcisorchideeën zwaaide zachtjes heen en weer tussen de lange, smalle bladeren. Zou het...? Haar hart ging sneller kloppen. Maar nee, ze had Lokka al meer dan twee weken niet gezien. Misschien was hij verder getrokken. Het maakte haar verdrietig, maar hij was wel een wild dier. Ze schudde haar hoofd en keek weer naar de rotswand.

Maar toen hoorde ze het zachte zwiepen van bomen en wist ze zeker dat er zich daar beneden iets voortbewoog. Ze hield haar adem in en zag ineens een glimp van een gespierde gedaante met een gouden zweem langs de voet van een kinaboom bewegen.

Selvi glimlachte blij, haar hart werd warm van vreugde. Het bekende sterke lijf, de glanzende goudgele vacht met donkere rozetten en lichtoranje vlekjes. Lokka! Ze had hem ontzettend gemist en was blij om hem weer door de bergen te zien rondsluipen.

Een fluistering zweefde op de bries omhoog. Selvi verstijfde toen een vreselijke gedachte in haar opkwam. De mannen waren nu heel stil. Té stil. Ze klom snel weer omhoog en klauterde naar de richel waar ze eerder had gezeten; haar enkelbandjes rinkelden en haar ellebogen schraapten over de ruwe bodem.

Ineens gebeurde er van alles tegelijk. Een pijl vloog fluitend de bosjes in. De harde brul van een kwaad dier weergalmde door de bergen, gevolgd door een dreun tussen de struiken.

Lokka!

Hoofdstuk twee

Selvi schreeuwde. Ze schoten op Lokka!
Haar lieve, sterke, prachtige panter!

Het geluid weergalmde door de bergen
en werd door de hellingen teruggekaatst.
De mannen keken geschrokken op.

Selvi viel op haar rug en krabbelde
weer overeind. Een van de mannen wees
en riep iets onverstaanbaars. Ze dook
ineen; haar hart klopte in haar keel.

De man rende nu in haar richting de
heuvel op. Selvi begon weer langs de
rotswand omlaag te klauteren. Waar
waren die mannen mee bezig? Iedereen

wist dat jagen op panters streng verboden was door de koningin. Als de mannen betrappt werden, zouden ze zwaar worden bestraft.

Dat verklaarde waarom ze Selvi zo graag wilden vinden.

Voordat de mannen de top hadden bereikt, stond Selvi al op de grond, in een veld knalpaarse Perzische viooltjes. Ze rende de helling af, met rinkelende enkelbandjes tussen de scherpe varens door. Maar hoe moest het nu met Lokka? Zou hij gewond zijn? Of erger? Ze bande de gedachte uit haar hoofd. Nee! Hij was snel en sterk. Ze zou later naar hem op zoek moeten gaan om te zien of hij in orde was.

Nu moest ze zichzelf in veiligheid brengen.

Ze bleef even staan om haar enkelbandjes af te doen. Ze klemde de belletjes stevig tussen haar vingers om het geluid te dempen terwijl ze verder rende.

Twee mannen stampten de berg af en kwamen al snel dichtbij genoeg om haar te kunnen zien. Selvi kroop vlug onder een lage struik. Ze hield haar adem in toen de mannen vlakbij bleven staan en gespannen om zich heen keken.

‘Waar is ze gebleven?’ vroeg de grote man hijgend.

De andere man keek uit over de vallei onderaan de hellingen. ‘Ze kan niet ver zijn. We vinden haar wel.’

Selvi kromp ineen toen Jansz' enorme voeten vlak langs de struik stampten.

'Dat mag ik hopen!' zei hij woest. 'Ik kan niet geloven dat we die stomme panter weer niet te pakken hebben gekregen. En ik wil niet dat die meid met iemand kletst.'

De panter niet te pakken hebben gekregen. Selvi ademde uit en sloot haar ogen. Lokka moest zijn ontkomen. Nu zij nog...

Jansz riep naar de derde man, die de helling af kwam rennen. 'We moeten haar vinden voor ze thuis is!'

'Ik zie haar niet,' antwoordde hij terwijl hij met een hand boven zijn ogen de omgeving afspeurde.

'Dan verstopt ze zich ergens,' zei Jansz. 'We verspreiden ons over de bergen. We krijgen haar wel.'

Selvi strekte haar nek en zag dat een van de mannen iets van de grond opraapte.

'Kijk eens wat ik heb gevonden!' Er klonk gerinkel toen de man het kleine voorwerp naar Jansz gooide, die het met één hand opving. Hij hield het omhoog – een kettinkje met een rinkelend belletje aan het uiteinde.

Selvi huiverde en opende haar vuist. Er lag maar één enkelbandje op haar handpalm.

'Ik weet van wie dit is,' zei Jansz. 'Ik kan dat irritante geluid overal herkennen. Het is Selvi.'